

alle verhalen

door

gerard buisman

de twee bundels [goed geschreven](#) en [late herfst](#)
in een feestelijk bundel

(c)1993, 2009 by gbuisman

goed geschreven

een boeket vrolijke verhalen voor de jongvolwassene

inhoud

drie verhalen

- * oud en nieuw
- * de erfenis
- * zwanger

twee schetsen

- * malle japie
- * in retraite

*De drie verhalen **oud en nieuw**, **de erfenis** en **zwanger** schreef ik in 1993. Ze zijn in deze volgorde ontstaan.*

***oud en nieuw** is een kerstverhaal, waarin de computer de rol van het kerstkind speelt. Het verhaal is bij uitstek geschikt om in de familiekring voorgelezen te worden.*

***de erfenis** beschouw ik als mijn beste verhaal ooit geschreven, al is dat oordeel misschien ook al weer achterhaald. **zwanger** is van dik hout zaagt men planken, maar verder ook een van mijn beste verhalen.*

*De **twee schetsen** zijn uit 1991.*

oud en nieuw

31 december

Het is voorbij.

Het is half negen.

Buiten klinken de losse knallen van het vroege vuurwerk, als een koepel van geluid. Ik zit hier, achter het scherm, en wil alles van me af schrijven, als een zweer die open moet.

Het begon toen Kees de Groot mijn chef werd, nog niet eens zo lang geleden. Kees de Groot die ik acht jaar eerder zelf ingewerkt had. Ik werd zomaar gepasseerd, ondanks de management-cursussen die ik gevolgd heb.

Ik weet nog goed hoe ik thuiskwam. "Nu is Kees dan mijn chef." Die vreemde grimas die Joke maakte, zo voelde ik me van binnen.

"Hij heeft nu eenmaal uitstekende leidinggevende capaciteiten", zei van Houten, toen ik hem ernaar vroeg. "En ik dan", brieste ik, maar ja, ook toen was ik al niet meer aanspreekbaar.

Joke had het snel door: "Je bent te oud voor ze, ze willen je kwijt. Zo werken ze je eruit. Wees maar blij, nu val je nog onder de oude WAO. Wie weet hoeveel het ons anders zou kosten."

Natuurlijk had ze gelijk. Ze heeft altijd gelijk. God, waarom een vrouw die altijd gelijk heeft!

Ik ben nog bijna een maand naar de zaak gegaan voordat de bom barstte. Het gelach en geroddel achter mijn rug werd steeds luider. Rita zei het me gewoon in mijn gezicht: "O, bent u er nog, ik dacht...", en kapte zich toen af, omdat ze beseftte dat ze zich versproken had.

Die laatste dag herinner ik me niet zo goed. Alleen dat ik Kees met mijn wijsvinger in zijn buik porde. Hij is nog maar net dertig maar heeft nu al een buikje. "O meneer de Groot, natuurlijk, u heeft gelijk" en ik prikte best hard en venijnig. Ik vertrouwde mezelf absoluut niet meer en ben meteen naar huis gegaan.

Het was nog vroeg in de middag toen ik thuiskwam. Anneliesje was nog op school. Joke belde naar de zaak. Ik hoefde voorlopig niet terug. Zij was ook geschrokken: "Ik wist niet dat je het je zo erg aantrok". Ik zat alleen maar in mijn stoel en lachte wat. "Ik heb geloof ik ook allemaal facturen verscheurd", zei ik.

De dokter schreef me medicijnen voor. Diazepam, daar werd ik rustiger van. Liever slikte ik ze niet, maar dan drong Joke weer aan: "Slik ze nu maar. Het is goed voor je. Het is heus niet zulke rotzooi als die Valiums, die mijn moeder indertijd geslikt heeft". Toch heb ik die pillen een paar dagen later in het water gegooid. Sindsdien maakte ik 'smiddags een ommetje en haalde ik bij 'Ann's Inn' een borreltje. Dat beviel me tenminste beter.

Thuis sloot ik me op in mijn kamertje. Een hokje van nog geen twee bij drie meter. Ik noem het mijn kantoortje. Nu zit ik er ook te schrijven. Niemand anders mag hier komen, dit is mijn domein. En ik loop hier niemand in de weg.

Als ik het niet meer wist, dan liep ik de kamer in en dan ving Joke me op. Ze omarmde me: "Rustig maar, het komt wel weer goed", maar 'snachts sliep ik in de logeerkamer,

omdat ik dan haar aanraking niet meer verdroeg.

Ze moest me toen toch ook allang zat zijn. Ik hoorde wel hoe ze lange telefoongesprekken voerde, zodat ik haar vanuit de voorkamer kon horen lachen. En waar moest ze dan wel om lachen. Om mij toch, omdat ik zo'n lul ben, zo'n sukkel. En dan zat ik uren stil in mijn kantoortje, durfde ik me niet te bewegen, doodsbang dat er iets onherroepelijks mis zou gaan.

Toen ik met die pillen stopte kreeg ik ook die droom, die telkens terugkomt. Mijn vader, hijgend in zijn sterfbed. Steunend vecht hij zich uit de kussens omhoog. Met opengesperde ogen kijkt hij mij angstig aan. Dan komen mijn moeder en zuster tussen ons in staan. Ze duwen hem liefdevol in de kussens terug.

"Nee, nee", stoot hij hijgerig uit. De adem komt ale een lang zwart lint uit z'n mond. Bij elke rochelende ademstoot weer zo'n lint, als de arm van een octopus. Weer komt hij overeind en weer duwt mijn moeder hem achterover. De zwarte linten vullen steeds meer het beeld, zodat ze ook mij de adem benemen. Het wordt me zwart voor de ogen. Als een zuigeling, verstikt door de navelstreng, vecht ik me uit de kussens omhoog. Dan ben ik plotseling wakker in de vreemdheid van de logeerkamer, met de angst nog gierend door mijn hele lijf.

Het kwam door die droom dat ik 'snachts niet meer durfde te gaan slapen, dat ik tot twee, drie uur 'snachts op bleef zitten. Misschien had ik die pillen toen wel goed kunnen gebruiken, maar ik durfde Joke niet te vertellen dat ik ze weggegooid had. Dan zou ze me helemaal niet meer vertrouwen.

Ik ben toen als een klein kind met de computer gaan spelen. Verder had ik er nooit veel mee gedaan want het ging me eigenlijk boven de pet, maar er zaten ook een paar spelletjes in; 'Racetrack', 'Flowerbug', en 'Space-invaders'. Als ik daarmee speelde vergat ik mijn angst, al werd ik er niet rustiger van. 'Chess', het schaakspel, had wel een kalmerende invloed, maar de computer ziet geen enkele fout over het hoofd, zodat ik elke partij verlies. Ik voel me dan weer net zo gefrustreerd als op de zaak. Kees de Groot is precies zo als dat schaakspel, dom maar onverzettelijk en met een enorm geduld. Zo heeft hij me er onder gekregen.

Het spel dat ik het liefst speel is 'Airplane'. Het is een rustig spel dat uren kan duren. Alles kan ik uitkiezen, start, landing, zelfs zijwind tot storm aan toe. Op de automatische piloot gaat elke landing goed, zodat ik alleen naar de verspringende lichtjes op het scherm hoeft te kijken. De grote draai om de controlletoren en dan de landingsbaan, als een wit puntje, maar dan snel groter wordend, totdat ze als een snelweg in beeld komt. Ik ga zo in het spel op dat ik een lichte schok voel als het toestel de grond raakt. Op het beeldscherm verschijnt de tekst: "YOUR PLANE HAS SAFELY LANDED" en ik voel me gelukkig.

Toen mijn vader stierf was er nog niets aan de hand. Ik werkte nog en verwachtte vol vertrouwen mijn promotie. Magda, mijn zus, belde me op de zaak.

"Pa ligt in het ziekenhuis."

Even een schrik.

"Toch niets ernstigs?"

"Laten we er maar het beste van hopen."

Verder ging ze er niet op in. We maakten alleen een afspraak dat ik woensdag op bezoek zou gaan. Het staat nog in mijn agenda. Zeven oktober, zo snel is het dus gegaan.

Ik belde direct Joke op. Zij wist het al en ook hoe ernstig het was.

"Het is maar de vraag of ze hem nog opereren. Het schijnt dat hij er veel te laat mee is."

Ik had het gevoel of de grond onder mijn voeten wegviel.

"Is er wat, meneer de Vries?"

"Mijn vader, ik werd net gebeld...hij ligt in het ziekenhuis. Het schijnt ernstig te zijn."

"Laten we hopen dat het maar weer goed met hem komt", met een glimlach, omdat hij inzag hoe gemakkelijk hij me nu zou kunnen passeren.

Om de een of andere reden heb ik dat beeld van mijn vader. Hoe hij me optilt, tot boven zijn hoofd en me dan in de klimboom zet. Als hij een paar stappen achteruit doet zie ik die diepte onder me en ik roep: "Papa, papa!", maar hij blijft daar staan, totdat ik in tranen uitbarst. Dan pas tilt hij me uit die boom.

"Ben jij nu een grote kerel? Ik schaam me voor je."

Ik had hem al een paar jaar niet meer gezien. Hij zat overeind in zijn bed, oud en breekbaar in zijn pyama.

"Ik heb te lang gewacht", zei hij, ik wilde het niet weten, ben met de pijn door blijven lopen. Moeder zei weleens: "Zou je niet naar de dokter gaan". Je weet hoe ze is. Hij bleef somber en ik zat stil naast hem; voelde me verlaten. Wat kon ik zeggen? Mijn woorden zou hij toch alleen maar meenemen in zijn graf. Ik voelde me zo verbijsterd. Het was me opeens allemaal duidelijk geworden. Hoe zinloos alles is. Zijn streven naar status en macht, wat was daar nu van over? In dit bed had hij niets aan zijn kostbare kostuums.

Ik had me ook inens gerealiseerd hoe oud ik zelf al ben. Achtendertig, en hij, drieënzestig, terwijl ik dacht, of hoopte, hooguit halverwege te zijn. Ik keek naar zijn van pijn vertrokken gezicht. Was dit nu de zin van het leven?

Ik keek naar Joke, aan de andere kant van het bed. Ze klaagde altijd al over vermoeidheid, maar nu zag ze er echt oud en uitgeleefd uit en ze leek in niets op het meisje dat ik getrouwd had.

Ze ging de gang op, om ons alleen te laten, maar ik zweeg en wachtte op wat hij te zeggen had. Ook hij zweeg, alsof hij alle tijd van de wereld had en toen zei hij langzaam: "Weet je, zoon, ik wou dat ik met je kon ruilen. Ik wou dat ik daar zat, waar jij nu zit en dat jij hier in dit bed lag. Ik wou dat ik weer jong was en dat jij in mijn plaats zou sterven. Ik wil zo graag nog tien, twintig jaar leven."

Elke zin sprak hij rustig uit, maar ik voelde me trillen van woede. Waarom zei hij niet gewoon: "Wil je goed voor moeder zorgen, als ik er niet meer ben", zoals iedere vader, maar nee hoor, hij was gewoon dezelfde klootzak gebleven, zoals vroeger, toen hij me dwong om van mijn zakgeld sigaretten voor hem te kopen.

Ik stond op en liep weg. Blij dat hij dood ging. In de gang greep ik Joke bij de arm en trok haar mee: "Het is voorbij, ik hoef hem niet meer te zien."

Later had ik zo'n gevoel van triomf, toen moeder mij trots vertelde dat ze hem in hadden laten slapen. "Wees maar blij dat je er niet bij was", zei ze, 'maar hij ligt er nu heel mooi bij, heel vredig.' Toch voelde ik ook al zo'n woede tegen moeder, zo'n vreemd wantrouwen, zo zorgeloos als ze van de begrafenis genoot, alsof het een uitje was.

"Vrouwen worden nu eenmaal ouder dan mannen." Ze had zich er altijd al op ingesteld. In Joke's ogen zag ik toen ook voor het eerst die zelfde wrede glans. Ja, misschien zou ze me wel missen, maar ze zou wel zonder me kunnen. Ze had me niet nodig, zoals ik haar.

Die nacht heb ik voor het eerst in het logeerbed geslapen. In dat smalle bed probeerde ik die fantasie uit mijn jeugd terug te vinden, dat ik in een sloep lag, in een wijde zee, de dekens veilig over mijn hoofd, als de deksel van een sarcofaag.

Tweede kerstdag zijn we bij mijn schoonouders geweest. Dat hadden we nooit moeten doen. Ik bleef wel rustig, maar alles ging langs me heen. Joke's vader probeerde nog

vriendelijk met me te praten, maar o zo behoedzaam. Aarzelend informeerde hij naar mijn gezondheid, naar mijn werk durfde hij helemaal niet te vragen. Mijn antwoorden waren oppervlakkig en nietszeggend, hoewel mijn tong tegen mijn gehemelte brandde en ik het wel uit kon schreeuwen.

Hij zei: "Het is gewoon een kwestie van tijd. Je komt er vanzelf wel weer boven op. Het is net zoets als een flinke griep."

Ik wist niets te zeggen, was bang iets raars te zeggen en durfde hem ook niet te vragen of hij dan niet bang was, hoe hij dat dan voor elkaar kreeg om nog plezier in het leven te hebben.

Ik dronk mijn koffie en luisterde naar het geklets van Joke en haar moeder, even oppervlakkig als altijd, maar met een ondertoon van onuitgesproken vragen.

"Waarom blijf je bij hem? Ga toch van hem af, je hebt je dochtertje toch, waar heb je hem nog voor nodig."

Onuitgesproken klonken deze vragen steeds weer mee. Alleen Annelies scheen niets te merken. Ze speelde met haar poppen en wilde dan weer in de keuken meehelpen.

Ik probeerde nog een keer het gesprek met pa op gang te brengen, weet niet meer wat ik vroeg.

Hij zei: "Maak je niet druk, de dagen gaan lengen, dit is het lichtfeest, het wordt vanzelf weer beter."

Maar ik zei: "Nee, het is alleen maar duister in me, er is geen hoop".

Het gesprek stokte toen helemaal. Hij pakte de krant en sloot zich op in zijn eigen wereld, met muren van papier.

Ik raakte erg gespannen, alles irriteerde me. De scherpe stemmen van Joke en haar moeder in de keuken, het nerveuse geritsel van de krant en de rommel van het speelgoed op de grond. Ik wist dat ik daar niet thuishoorde en ik stond op.

"Ik maak even een ommetje."

"Maak het niet te lang, het eten is zo klaar"

Ik heb toen uren in het donker gelopen. Ik ben zelfs nog bij de zaak langs geweest en had toen opeens een klinker in mijn hand. Dat herinner ik me nog heel duidelijk, ook al had ik toen iets gedronken. Had ik die steen daar maar door die ruiten gekeild, denk ik nu, maar ik heb hem gewoon laten vallen en ben verder gelopen. Naar huis, want ik wilde alleen zijn, om tot rust te komen.

Thuis ging ik meteen de trap op, naar mijn kantoortje. Hier voel ik me net zo veilig als in mijn bed. Als ik mijn armen naar links of naar rechts uitstrek kan ik de wanden aanraken. Het is hier zo vertrouwd.

Zo heb ik een tijd stilgezeten en toen heb ik de computer aangezet. Air-plane. Rustig taxiede ik het toestel naar de startbaan en voerde toen de snelheid op. Het stijgen gaat me wel goed af, alleen het landen wil nog niet lukken. Ik liet het toestel rustig klimmen en zette weer koers van Boston naar New York. Mijn geest kwam weer tot rust. Ik verbeelde me dat de kleine ruimte van mijn kantoortje de cockpit was en dat ik echt door de lucht vloog, ver boven het alledaagse, maar toen hoorde ik de voordeur open gaan.

Ik liep de trap af, de gang in. Het was Joke.

"Waar bleef je toch? We hebben je overal gezocht."

"Ik dacht dat jullie het wel gezelliger zouden vinden zonder mij."

"Ach, kom", zei ze, geërgerd, alsof ik een klein kind was, dat ze even op moest halen en waar ze geen tijd met discussies aan wilde verspelen.

Ik wilde weer terug naar boven, ik had haar toch ook haar vrijheid gegund.

"Ga weg, laat me met rust", maar ze liep op me af en greep me bij mijn arm. Ik trok me

los en deed een paar stappen achteruit.

"Ga weg."

Toen pas knalde ik open, maar het waren niet de ruiten van de zaak die ingingen.

"Rot op", riep ik.

"Laat me met rust!"

Ik duwde haar met gebalde vuisten van me af. Even raakte ik haar in haar gezicht, zodat ze, verbijsterd, bijna viel, toen was ze weg. De deur trok ze met zo'n kracht achter zich dicht dat de hele gang dreunde. In blinde woede greep ik iets beet, de spiegel, en smeed die achter haar aan, tegen de deur. Waarom, waarom, ik snap het nog steeds niet, want ze had gelijk, ik heb haar nu meer nodig dan ooit.

Urenlang zat ik verbijsterd in mijn kantoortje, de computer stond nog steeds aan. Er knipperde een lampje FUEL SHORTAGE, maar ik bleef daar onbeweeglijk zitten, totdat uiteindelijk die rare opeenvolging van lijnen verscheen en dan:

YOUR PLANE HAS CRASHED

PLEASE PRESS ANY KEY

Ik ben zo moe van dit schrijven. Even was het stil, maar nu barst de herrie van het vuurwerk los. Dit is dus het nieuwe jaar. Niemand zal mij bellen, de stekker van de telefoon ligt er de laatste dagen al naast. Het interesseert me niet meer. ik ben moe, ik wil slapen gaan.

1 januari

Vannacht heb ik goed geslapen, ondanks het vuurwerk en ik werd uitgerust wakker. Het was vandaag zo'n mooie dag. Ik heb een lange wandeling gemaakt. De bomen wit van de rijp en de lucht helder blauw, zonder één wolkje.

Ik voelde me zo leeg, zo doods, zo verlaten, dat er zelfs van angst geen sprake kon zijn. Nee, het is me allemaal niet duidelijk geworden. Ik heb verloren en gaandeweg steeds meer verloren, maar misschien is dat wel het doel, steeds meer te verliezen. Niet bloot te zijn als minnaars, maar naakt tot op het bot, want de liefde is een leugen, alleen de dood is essentieel.

Lang loop ik door het park. De dode, witberijpte bomen lijken de knoken van een voorwereldlijk monster waar ik tussendoor loop. Die schoonheid dringt zich zo hevig aan mij op, alsof er een scherm tussen mij en de wereld is weggevallen. De angst en de wanhoop zijn niet weg, maar toch voel ik me wonderlijk vrij. Ik besef zo duidelijk dat ik geen toekomst heb dat ik het heden met grote teugen indrink. Onverzadigbaar. Ik voel me zo blij.

groningen, 25-2-1993

[<< top](#)

de erfenis

Ik voel me gelukkiger dan ooit. Sinds kort heb ik een eigen huis, voor Martha en mij. Het is zo'n arbeidershuisje, met beneden een grote kamer en keuken en boven een zolder.

Het had al een tijdje leeg gestaan en ik kon het goedkoop krijgen, want er was iets mee, al weet ik niet wat. Dat hoeft ik ook niet te weten.

Ik heb een week vakantie opgenomen, voor de verhuizing en om het huis op te knappen. Ik ben nu drie dagen bezig en alles loopt op rolletjes. We wonen voorlopig op de zolder, terwijl ik de benedenverdieping een grote beurt geef. De open verhuisdozen staan zolang in de keuken.

Ik lig goed op schema. Het plafond is gewit, het houtwerk gelakt en de muren zijn gesaust. Vanmiddag moet ik alleen een nieuwe vloerbedekking te leggen. Fluitje van een cent. Kan ik het eindelijk weer rustig aan doen.

Als ik met de auto het nieuwe tapijt ophaal, rijd ik via de supermarkt naar huis terug. Voor een kratje bier, want daar heb je meer aan dan aan een stofmasker. Thuis parkeer ik de auto op het plaatsje voor de deur en ik draag het kratje meteen naar de keuken. Het tapijt laat ik zolang in de auto

Eerst trek ik het oude kleed eruit. Het laat gemakkelijk los. Ik rol het op en draag het naar buiten. Dan veeg ik de vloer een eerste maal. Het hout ziet er goed uit. Er zitten geen rotte plekken in. Wel is een groot vierkant in de vloer vervangen door nieuw hout. Het is vakkundig gedaan. Ik ga met een schroevendraaier langs de plinten. ook daar mankeert niets aan, behalve op één plek, waar een brede kier zit, die met papier dichtgemaakt is. Voorzichtig peuter ik de prop tevoorschijn. Het is een stijf opgerold pakje papier. Ik rol het open. Het zijn allemaal beschreven velletjes. Het handschrift is goed leesbaar. Ik lees de eerste regels en meteen wordt mijn aandacht gevangen. ik loop naar de keuken voor een flesje bier en dan lees ik geboeid verder:

«Je kent dat misschien wel, dat je achteraf beseft wat je fout hebt gedaan, hoe dom je bent geweest en wat je anders had moeten doen. Ik weet niet of je wel wat aan dat inzicht hebt of je in de zelfde situatie niet weer precies hetzelfde zou doen, even stom, want midden in de gebeurtenissen ontbreekt toch de afstand en het overzicht. Trouwens, misschien heb ik geeneens fouten gemaakt en ben ik ook alleen maar een slachtoffer van de omstandigheden. Ik weet het niet.

Voor me staat de fles. Neem er nog een, spookt het door me heen, maar ik doe het rustig aan. Zo hou ik een prettige roes. Eigenlijk word ik ook helemaal niet dronken van de drank. Ik word er alleen maar nuchter van. Het scherpt juist mijn verstand. Ja, alleen als ik mezelf teveel laat gaan, dan word ik nog wel eens sentimenteel.

Maar ik drink niet om zo walgelijk sentimenteel te zijn. Ik wil helder zijn, kalm en nuchter. Ik wil alles wat me dwars zit van me af schrijven. Die nare droom die mijn leven vergalt wil ik kwijt, die nachtmerrie over mijn dood. Daarom wil ik deze bekentenis opschrijven, zodat ik straks weer goed kan slapen.

Ik ben bang om verder te schrijven, bang dat ik daarmee mijn

eigen lot vast leg. Ik moet nu ook aan oom Wieger denken. Hem werd ook zijn dood voorspeld. Dat heeft hem ook de rest van zijn leven vergald. Die aanzegging dat hij in bed zou sterven. Dat is toch een mooie dood, zou je zo denken, maar sindsdien heeft oom Wieger nooit meer goed geslapen. Die voorspelling is ook uitgekomen, maar anders dan verwacht. Hij werd eerst door een auto overreden. Zwaargewond werd hij naar het ziekenhuis gebracht. Drie flessen bloed heeft hij daar gekregen, maar het mocht niet baten. Na anderhalve dag is hij toen overleden. In bed, dat wel, maar wat heeft hij nog geleden, die laatste uren. Nu zal ik die droom die mij uit de slaap houdt opschrijven. In die droom wordt ik wakker doordat ik beneden lawaai hoor. Slaapdronken loop ik de trap af, recht in de armen van die jongens. Het zijn er drie. Ik heb die droom al zo vaak gehad dat ik me hun boeventronies zo voor de geest kan halen. Ze slaan met verbeterde gezichten op me in, alsof ik een boksbal ben. "Waar is je geld?", vragen ze. De waarheid, dat ik niets bezit, willen ze niet horen. Ze blijven op me inslaan. Uiteindelijk lig ik met gescheurde kleren op de grond. Ik ben dan zo afgetuigd dat ik geen pijn meer voel, maar die jongens blijven op me in trappen. Ik weet dat ik het niet zal overleven en opeens besef ik dan waar ik lig, daar op de vloer, precies op die plek. En het is alsof ik haar schreeuw hoor, door de nacht, zodat ik wakker schrik. En dan zit ik met kloppend hart rechtop in mijn bed. Ik luister met gespitste oren, maar ik hoor niets, behalve gelach in de verte omdat de kroegen net uit zijn gegaan. Dan knip ik het licht aan. De fles ligt naast me, half vol. Ik neem een slok. Ik wacht tot het buiten licht wordt, want ik durf niet naar beneden te gaan. En ik denk aan Annie en aan de wormen en de dood.

Annie heeft mijn leven gered. Na die scheiding met Magda was ik helemaal doorgedraaid. Ik zoop als een bezetene. 's Avonds was ik meestal zo lam dat ik geeneens mijn bed vond. En om kwart voor negen stond ik alweer bevend bij de slijter. Maar door Annie heb ik weer van het leven leren houden. Zij was echt tof en ik kon goed met haar lachen. Al kreeg ik, jammer genoeg, ook wel eens ruzie met haar, want met haar eigen drank was ze nooit zo scheutig. Dan dronken we eerst mijn fles leeg, alsof ze zelf niets had, maar dan hield ze altijd nog een flesje voor zichzelf verborgen. Als ik haar betrapte keek ze me met een verbaasde blik aan, alsof ze me niet begreep. "Mij ook wat, hup, opschieten", drong ik dan aan, maar meestal moest ik de fles uit haar handen trekken. Dat ging niet altijd even gemakkelijk en ze kon maar wat vuil uithalen met die nagels van haar. Zo moet er die avond ook iets gebeurd zijn. Al weet ik niet wat, nog steeds niet. Dat is toch wel het bewijs dat ik onschuldig ben. Maar ja, probeer dat maar aan een rechter uit te leggen. Die begrijpt zoiets niet, maar ik durf mezelf recht in de ogen te kijken. Ik ben zelf een slachtoffer van de omstandigheden. Ik word nu alleen maar zo in mijn dromen gekweld omdat ik de sporen heb moeten verbergen. Dat was heus niet zo'n prettig karweitje.

Die ochtend, toen ik naast haar wakker werd, had ik nog niets in de gaten. Ze lag rustig naast me, alsof ze sliep. Ik liep de trap af, om te pissen en een slok. Pas toen ik weer boven kwam, op zoek naar een fles waar nog iets in zat, verbaasde ik me

erover dat ze bleef liggen. Ze had haar ogen half open, alsof ze net wakker was, maar haar gezicht was krijtwit en uit haar oor liep een dun spoortje bloed. Het leek wel een draadje wol. Ik legde mijn hand op die rare deuk in haar gezicht en opeens moest ik janken als een hond. Ik voelde zo'n verschrikkelijke kou. Ik had zo'n gevoel van onmacht. Waarom moest mij dit overkomen? Wat heb ik misdaan dat er zo'n vloek op mijn leven rust? Haarscherp schoten die andere beelden door mijn geest. Die pop van mijn zuster, met net zo'n deuk in de kop. En Basje, ook zo raar bewegingsloos. Ik zag het weer helemaal voor me, hoe ik hem onderaan de trap neerlegde, voor we de dokter belden. Natuurlijk was het niet mijn schuld. Magda had dat kind nooit moeten krijgen. Dit huis was te klein voor ons drieën. Ik kon niet tegen zijn gehuil en Magda ook niet. Ze was ook helemaal gespannen. Vroeg of laat verlies je dan je geduld. Dat is gewoon zo. Af en toe val je uit, dat kan niet anders. Zo'n kind kan dat dan niet hebben, maar dat kon ik toch ook niet helpen. Wat moesten we anders zeggen dan "Hij is van de trap gevallen". Het zou een mooie boel zijn als je de waarheid niet meer naar je hand mag zetten.

Maar daarna heb ik het helemaal verkeerd aangepakt. Ik werd gekweld door zo'n zinloos schuldgevoel. Dat heeft me de das omgedaan. Ik liep als een hond om Marga heen, met de staart tussen de benen. "Vergeef me, vergeef me." Ik durfde haar niet aan te kijken en wachtte tot eindelijk de verwijten weer kwamen. Helemaal voor niets, want ik had toch zo weer een nieuw kind kunnen maken, als dat nodig was. Maar zij zei alleen maar, zachtjes voor zich uit; "Basje hoeft niet dood te zijn".

Ze sprak meer tegen de muur dan tegen mij, want met die trieste ogen had ze zich helemaal voor me afgesloten. Zo leefden we dan als vreemdelingen in hetzelfde huis. De situatie was echt onhoudbaar en ik begon toen pas echt te drinken. Wodka in plaats van bier, zodat ik ook mijn werk verloor. Toch heeft het nog een half jaar geduurd voor Magda bij me weg ging.

Daarna die val, door het niets en het nergens, tot ik Annie ontmoette, maar dat is nu dan ook op niets uitgedraaid. Zachtjes streelde ik over die deuk in haar gezicht, alsof ik zo die kapotte plek weer goed kon maken. Ik besepte ook dat ik niets geleerd had. Alles was bij hetzelfde gebleven. Een pop, een kind, een vrouw, als je ze slaat gaan ze kapot. En dan word je weer verplicht om de sporen te verbergen, want alleen dan zijn de mensen van je onschuld overtuigd.

Ik hoor de voordeur en ik schrik helemaal op uit het verhaal. Het is Martha die binnen komt. Haar vrolijkheid straalt me tegemoet, maar ik heb het gevoel alsof ik betrappt word. Even staan we in elkaars armen tegen elkaar aan gedrukt.

"Wat is er?", vraagt ze, alsof ze mijn huiver voelt.

"Ach, niks", zeg ik.

Ze kijkt de kamer door. "Het schiet al mooi op hè."

"Ja alleen het kleed er nog even in."

Dan wijst ze op de velletjes papier, die op de grond liggen. "Wat is dat?"

"Ach, niets, gewoon wat troep die tussen de plint zat."

Ik raap ze op en loop naar de keuken. "Moet je ook een biertje?", vraag ik over mijn schouder, terwijl ik de velletjes door midden scheur.

"Vooruit maar", zegt ze lachend.

Ik gooi de snippers in de vuilnisbak en maak dan de flesjes open. We gaan in de kamer op de grond zitten. Ik neem een flinke slok. Martha kijkt nog eens goed om zich heen.

"Wat ruikt het hier eigenaardig", zegt ze.

Er hangt inderdaad een weeë lucht in de kamer.

Ik kijk naar die vierkante plek in de vloer. Het is vakkundig gerepareerd.

"Als de nieuwe vloerbedekking er eenmaal ligt, dan is het wel over", zeg ik.

"Laten we maar boven gaan zitten", zegt ze.

Ik loop voor haar uit de trap op, een extra flesje in mijn hand. Martha praat vrolijk verder. Ik luister meer naar de klank van haar stem dan naar wat ze zegt. Het klinkt zo blij.

"Het is best groot, de zolder", zegt ze, "er kan best een wiegje bij".

[<< top](#)

zwanger

Het is mooi weer en ik maak een wandeling door het park. Op een bankje drink ik rustig een flesje bier en ik kijk naar de vrouwen die hun kinderen of de hond uitlaten. Ik ben blij dat ik leef.

Tegen vijf uur wordt het drukker. Fietsers die van hun werk naar huis gaan. Ik benijd ze niet; het is een veel te mooie dag om hard te werken. Opeens zie ik een medewerker van de Gasunie voorbij komen. Hij zit op een damesfiets en heeft zijn aktetas achterop in het kinderzitje gepropt. In gedachten hoor ik de scherpe stem van zijn vrouw: "Ik heb echt de auto nodig om het kind naar school te brengen. Het is niet vertrouwd op de fiets. En ik moet ook nog boodschappen doen. Hoe denk je dat ik die anders thuis moet brengen?"

Ik moet lachen, maar dan heb ik zo'n sterke herinnering aan Carla. Ik zie haar helder voor me. Het overdonderd me helemaal en ik begin er gewoon van te beven. Ik haal diep adem om mezelf te kalmeren en ik denk aan dat aforisme van Oscar Wilde; 'Als je eenmaal gek bent hoeft je tenminste niet bang te zijn dat je het kunt worden'. Het helpt wel, want ik moet om mezelf lachen en ben meteen weer rustig. Toch verbaast het me dat die herinnering aan Carla me nog zo aangrijpt. Ik laat mijn gedachten nog eens over die moeilijke periode gaan. Misschien lukt het me om de donkere plekken op te vullen.

Ik ben vrij jong met Carla getrouwd. Op school hadden we al verkering en liever waren we natuurlijk gewoon gaan samenwonen, maar om mijn ouders een plezier te doen hebben we er meteen een trouwerij van gemaakt. Mijn vader legde het geld voor de bruiloft op tafel en het werd een flink feest, compleet met ooms en tantes en zelfs jaloerse neven en nichten. Je kent dat wel.

We hielden van elkaar en hadden een gouden toekomst voor ons; Ik had een baan als leerling-accountant bij een gerenommeerd bureau en Carla begon net in het onderwijs. Kinderen wilden we nog niet en we verdienden geld als water.

Die eerste jaren zijn de gelukkigste van mijn leven. Ik denk er wel met weemoed aan terug. Overdag werkten we en 's avonds waren we bij elkaar. En ik hield van haar, echt, heel veel.

Alles ging ons voor de wind; ik maakte mijn studie af, we kochten een huis en we hadden een mooie auto. We konden ons geluk niet beter wensen, maar toch begon Carla's moederinstinct op te spelen. Het nest was klaar en ze wilde nu wel een kind, zelfs al stond er nog een flinke hypotheek op het huis. Ze had wel lang genoeg gewacht. Te lang naar haar zin al.

Later verklapte ze me dat ze ook in de jaren daarvoor niet altijd de pil geslikt had, maar die heimelijke nalatigheid had geen zwangerschap opgeleverd. Ook haar openlijke onthouding leidde tot niets, hoe we het ook probeerden. Ik vond dat niet zo erg, een kind kost toch ook alleen maar geld, maar Carla dacht er anders over.

Ze liet zich door de dokter onderzoeken. Hij hield het op een vreemde nawerking van de pil, maar er werden ook allemaal testen gemaakt. Hier en daar was wel iets mis maar hij kon niet precies de oorzaak aanwijzen." Misschien kunt u nooit een kind krijgen", had de dokter gesuggereerd, en Carla wist toen zeker dat ze onvruchtbaar was. Ze was helemaal kapot. Tevergeefs probeerde ik haar te troosten en ze belde urenlang met haar zuster.

Ik vond het wel overdreven, zoals ze reageerde. Met ons tweeën hadden we het toch ook

best prettig, maar Carla wilde kost wat het kost haar vrouwzijn met het moederschap bekronen. Ze was zelfs zo van slag dat ze niet meer met me wilde slapen en ik wachtte maar geduldig tot ze weer bij zou draaien.

Toen kreeg ze het idee om een kind te adopteren. Natuurlijk niet zo'n snertjochie uit een kindertehuis, maar een lief meisje, uit een warm land. Het liefst een baby'tje.

Ik had mijn twijfels, maar ze vleide zich helemaal tegen me aan. "Toe, ga nu niet dwars liggen, ik hou zoveel van kinderen", fleemde ze, haar ogen nat van tranen. Zo verlangde ze naar een zinvoller bestaan.

Natuurlijk had ik niet toe moeten geven. Door te strijden kun je je aan elkaar scherpen. We hadden immers ook op wintersport kunnen gaan, zodat ik een been brak. Dan had ze over mij kunnen moederen. Dan was er niets aan de hand geweest. Maar ik gaf toe, want ik hield het op een bevestiging, die vanzelf wel weer over zou gaan.

Ik nam contact op met de kinderbescherming en de adoptieraad en we kregen folders en formulieren toegezonden. Maar Carla liet zich niet in dit drijfzand vast zuigen. Zij besepte intuïtief dat ze geen legale wegen moest bewandelen en ging voortvarender te werk. Ze had dan ook al snel succes. Twee keer vlogen we naar Brazilië? en toen was het voor elkaar. We kregen een gaaf baby'tje, een meisje van nog geen drie weken oud. Carla straalde van geluk. Het kind was speciaal voor ons verwekt en de moeder kreeg er ook goed voor betaald. Het was dan ook behoorlijk prijzig.

Zelfs duurder dan die Filippijnse vrouw die mijn oude schoolmaat Joost voor zichzelf had gekocht. En behalve het plezier dat hij aan die vrouw beleefde deed ze ook nog het huishouden, in plaats van verschoond te moeten worden. Weliswaar raakte Joost haar na drie jaar weer kwijt, maar goed, dat was zijn eigen schuld. Sindsdien moest hij zich weer met een herdershond behelpen, want zo'n beest blijft tenminste ook trouw als je het onredelijk behandelt.

Het geld kon me overigens niet zoveel schelen, als het kind ons maar dichterbij elkaar had gebracht. Maar ik geneerde me om zondags samen met Carla achter de kinderwagen aan te lopen. Vooral na die zondag in het park, toen we kennissen van kantoor tegen kwamen. Uitgerkend Klaasje en haar man. "Hoi Ger, ik wist niet dat je een kind had", en ze wierp meteen een blik in de kinderwagen. Toen wist ze natuurlijk meteen hoe laat het was, want dat bruine mormeltje was natuurlijk niet van mij. Ze zei nog wel dat ze het maar wat goed vond, dat we zo'n arm verhongerd weesje geadopteerd hadden, maar maandag was de hele zaak op de hoogte. Men groette mij wel joviaal en ook verder liet men niets blijken, maar toch voelde ik me niet meer zo gemakkelijk als vroeger. Zo was het kleine kind, dat van ons een gelukkig gezinnetje had moeten maken, er juist de oorzaak van dat we uit elkaar groeiden.

Ik trok steeds meer met mijn vader op. We gingen samen vissen. De vrouwen mochten niet weten waar we zaten. "Het is een geheim plekje", maakten we hen wijs. Carla kon wel alleen met haar kind uit wandelen.

Zo zaten we dan ongestoord in de schaduw van een paar oude wilgen gezellig aan de waterkant. We koelden een paar flesjes bier in het water en rookten elkaars shag. De kleine vissen die we vingden gooiden we terug en de grote vissen die we vingden gooiden we ook terug. De zon op het water spatte in duizend stukjes uiteen en in de verte klonk de sonore roep van de koekoek.

Af en toe praatten we over de vrouwen. Pa was al helemaal op ma uitgekeken. Hij bleef alleen uit gewoonte bij haar.

"Als je van haar af wil, dan sta ik achter je", zei ik.

Hij schudde triest zijn hoofd; "Ach het is de moeite niet", alsof hij toen al wist hoe ziek hij was.

Carla, die mijn afwijzing voelde, werd nors en humeurig tegen de kleine. Ze ging weer naar de dokter, om zich nog eens grondig te laten onderzoeken. Misschien had ze zich in haar schrik veel te snel bij haar onvruchtbaarheid neergelegd.

Op een goede dag moest ik ook onderzocht worden, want misschien lag het wel aan mij. Het was op dezelfde dag dat mijn vader in het ziekenhuis opgenomen werd. Van de polikliniek kon ik zo met de lift naar boven om hem te bezoeken. Hij was vol goede moed. Vrolijk vertelde hij me anekdotes over het ziekenhuis. De verpleegsters droegen half doorzichtige kleding en dat beviel hem uitstekend.

"Ja Ger, dit is het voorportaal van het paradijs", zei hij lachend. "Hierna wordt alles alleen maar beter", want omdat hij nu toch dood ging was hij maar weer tot het geloof gekomen.

Ik had mijn gedachten meer bij Carla dan bij hem. Eigenlijk beseftte ik helemaal niet hoe erg hij er aan toe was. Alles gebeurde dan ook tegelijkertijd; het onderzoek, mijn vader en ook het meisje was opeens weg. Carla had het naar een kindertehuis gebracht.

"Het kon meteen geplaatst worden en ik moest direct beslissen", zei ze. Haar stem klonk hard en zelfverzekerd.

"Het is beter voor haar, want nu kan ze tenminste tussen soortgenootjes opgroeien", zei ze ter verontschuldiging, maar haar gedachten waren er niet bij. In haar ogen gloeide een nieuw vuur, koortsachtig en mysterieus. 'Ik kan lekker wel een kind krijgen', las ik in die ogen, maar ze zei niets.

Ik was niet verbaasd toen ik de uitslag bij de dokter hoorde. Ik had dood sperma en zou nooit een kind kunnen maken. De dokter vertelde me het met een vette grijns, alsof ik het er nu maar van kon nemen, maar ik had het gevoel of ik de grond onder mijn voeten verloor. Ik beseftte voor het eerst dat mijn leven zinloos is en ik vond die gedachte toen nog onverdraaglijk. De arts blaatte nog wat door, maar ik hoorde niets. Toen: "Heeft u nog iets te vragen?" Ik schudde mijn hoofd.

"U kunt bij de balie een nieuwe afspraak maken, als u dat wilt", maar ik maakte geen nieuwe afspraak. Ik wilde die arts nooit meer zien.,

Al die tijd zag ik Carla voor me, zoals ze was, de eerste jaren, toen we zoveel van elkaar hielden. In gedachten ging ik haar hele lichaam langs. Toen was ze mijn geluk geweest, maar nu walgde ik van mezelf en van mijn behoefte om mijn zaad in haar uit te storten. 'Dood zaad, zinloos leven', dreunde het in mijn kop, terwijl ik de trappen op liep naar mijn vader.

Het ging slecht met hem. De laatste dagen was hij hard achteruit gegaan. Kon ik hem maar wat opvrolijken, maar ik had het gevoel alsof ik zelf al die scheidslijn naar het niets en het nergens was overgestoken.

"Help me wat overeind", zei hij en ik verstelde het bed.

"Het meisje is weg, hé?", alsof hij alles wist.

Ik knikte, zwijgend, wilde niets zeggen.

Hij zweeg ook. Toen, met een hoofdbeweging naar de fruitmand: "Vooruit, eet wat, een appel ofzo".

Ik schudde mijn hoofd, maar hij drong aan.

"Vooruit, het is goed voor je.

Lusteloos pelde ik een banaan.

Ik stond op om te gaan, want ik voelde me zo hopeloos overbodig. Hij strekte zijn hand uit en greep me bij mijn pols, met meer kracht dan hij waarschijnlijk zelf beseftte. Ik boog me naar hem toe. "Luister Ger, geloof me, het leven is sterker dan de dood". Hij zei het nog een keer, maar ik wilde me los rukken. Hij hield me stevig vast; "Geloof me, heus, ik heb het zelf gezien, ik weet alles", door de opwindning verloor hij de controle over zichzelf en hij liet me los.

"Ik moet gaan Pa", zei ik en ik vluchtte weg. Ik was helemaal overstuur. In de auto stak ik een sigaret op en daarna heb ik een paar uur doelloos rondgereden. Opeens moest ik janken, maar het luchtte me niet op. Ik had geen zin om naar huis te gaan, ik wou Carla niet zien, ik wou nergens heen, maar ik moest toch.

Ze was niet thuis, maar bij de telefoon lag een briefje. 'Kom naar het ziekenhuis' en ik wist dat Pa dood was.

Carla ving me in de gang van het ziekenhuis op. Ik lachte alsof ik weer helemaal de oude was. Ma was er slecht aan toe, helemaal in elkaar gedrukt, als een oud vrouwtje.

Ik voelde me net een buitenstaander, alsof ik alles vanuit de verte zag. Ik keek naar mezelf, alsof ik een acteur was in een toneelstuk. ik voelde geen verdriet. "Hoe acteer je rouw?", vroeg ik me af. Ik wist het niet. Ik had een onbedwingbare neiging om plezier te maken, af en toe moest ik echt overal om lachen. Toch beheerste ik me snel, ik keek maar net zo ernstig als die begrafenisondernemer, dan viel mijn vrolijkheid niet op. De vrouwen merkten dan ook niks aan me.

Die avond vreeën wij onstuimig. Maar toch had ik niet meer dat gevoel van eenheid met haar. Ik was me er alleen maar van bewust dat ze een ander was.

"Hoe wil je nu een kind krijgen?", vroeg ik daarna, "van mij zal het niet zijn". Ik lag met een arm om haar heen, haar hoofd op mijn borst.

"O, gewoon, K.I.", zei ze.

"Net zo als bij een koe?"

"Ja", zei ze, lachend, maar ik geloofde er niks van.

Hoe zou het straks met haar kind zijn, vroeg ik me af. Zou ik dat net zo haten als het meisje? Of zou Carla straks wel gelukkig zijn? Zachtjes streekte ik over haar haar.

"K.I.", dat was toch niks voor haar.

De begrafenis liep op rolletjes. Alleen moeder werd het te veel. Ze wankelde, zodat ik haar moest ondersteunen. Carla was ernstig, in een strak donkerblauw mantelpak. Heel passend voor de gelegenheid had ze donkerblauwe handschoenen aangetrokken.

Tussen die twee vrouwen in stond ik aan het graf en ik heb niets gezegd. Ik dacht aan Carla naast me, zou ze al zwanger zijn? Ik voelde me volkomen verlaten, maar ik hield mezelf groot en ik verloor niet mijn waardigheid.

Bij de broodmaaltijd raakte ik zelfs weer los. We ontmoetten oude kennissen en het leek wel een reünie. Carla stond opgetogen met Joost te praten en ook ik vergat de ernst en sprak vrolijk met Henk-Jan, die ik al jaren niet gezien had. Hij vertelde me enthousiast dat hij een boerderijtje in Groningen gekocht had en nodigde me uit om eens langs te komen. "Dan kun je weer helemaal tot jezelf komen. Op de achterkant van de rouwkaart schreef hij zijn adres.

De weken daarna kan ik niet goed herinneren. Het was alsof ik onder een glazen stolp zat. Ik had geen contact met de wereld om me heen. Ik ontweek Carla, die juist helemaal opbloeide en zij ontweek ook mij. Ook Ma zocht ik niet op.

Alleen op de oude visplaats kwam ik nog tot rust. De geur van de bomen het gras en het water. Ik wierp de hengel uit en droomde weg. Het was alsof Pa er nog was. Alsof hij gezegd had: "Ik ben even pissen" en hij zo terug zou zijn. Ik hoorde weer zijn stem, zoals hij op moeder kon kankeren: "Je raakt aan haar gewend en dat noem je dan liefde, maar het is de gewoonte. Je denkt dat je haar in je macht hebt, maar je bent het zelf die naar haar pijpen danst." Hij lachte dan goedmoedig: "Misschien zou het beter zijn als we zonder vrouwen konden, maar wij mannen zijn als klimplanten zonder steun zijn we niets."

En hij was best blij met de relatieve vrijheid die hij zich veroverd had. Als een klein

kind dat vrolijk kattenkwaad uithaalt maar wel naar zijn moeder rent zodra het valt en een schram oploopt. Maar ik, daar helemaal alleen aan het water, voelde die vrouwen als een molensteen rond mijn nek.

Het was mooi weer. De zon op het water spatte in duizend stukjes uiteen en in de verte klonk de sonore roep van de koekoek.

Ik dacht aan Carla en haar verlangen naar een kind. Maar opeens zag ik haar haarscherp voor me, samen met Joost, mijn oude schoolvriend, en ik zag duidelijk hoe hij zijn lichaam in haar leeg schokte. Ik zag het zo duidelijk dat het geen verbeelding kon zijn en ik had het gevoel alsof alle stukjes op hun plaats vielen; Carla en Joost. Met hem dus. En dat kind moest ik opvoeden? Had ze dan helemaal geen smaak meer?

Ik stapte in de auto en reed naar huis. De hengel liet ik aan het water staan. Ze was thuis. Ik herinner me niets van die ruzie met haar. Alleen haar gezicht, dat helemaal lelijk werd, voor ze in tranen uitbarstte, terwijl ik tegen haar blafte als een hond. Wat ik zei, dat weet ik niet. Ik bleef gewoon doorblaffen, ook al was haar gezicht nat van tranen, ik had niets meer met haar te maken, ik moest even flink zijn, om die band met haar door te snijden. Ik wou een echt en eerlijk leven leiden en dat kon ik alleen nog maar zonder haar, dacht ik toen.

Ik heb wat kleren in een weekendtas gepropt en ben weggegaan om nooit meer terug te komen. Ik wist dat het voorgoed uit was. Al had ik ook wel het vreemde gevoel alsof het besluit buiten mij om genomen werd. Ik was indertijd immers zwaar overspannen.

Ik reed weer doelloos rond, maar toen vond ik in het dashboardkastje die rouwkaart van mijn vader, met op de achterkant het adres van Henk-Jan.

Een dorp, bijna op de Duitse grens, waar ik eens goed zou kunnen uitwaaien.

Zonder problemen reed ik dat lange eind, maar voorbij Winschoten kreeg ik opeens panne, maar ik was al vlak bij het adres van mijn vrienden. Ik duwde de auto in de berm en pakte de weekendtas van de achterbank. Die laatste kilometers zou ik ook wel kunnen lopen, maar het begon meteen te regenen. Even liep ik dapper door (die boeren hier zouden toch ook niet voor het eerste het beste buitje binnen blijven) maar toen brak het handvat van mijn tas. Ik draaide me vertwijfeld om. Zo'n driehonderd meter terug zag ik mijn auto staan. Het liefst was ik naar die auto teruggerend. Misschien zou die zomaar weer starten. Ik zou dan dat hele stuk terug rijden, naar Carla. Het was koud en ik rilde in de regen.

Opeens brak de zon onder de wolken door. Hij scheen me recht in het gezicht. Ik draaide me weer om, om niet te verblinden. Toen zag ik, als een poort over de weg, de regenboog. De zon scheen helder en de boog leek wel van vuur. Ook het gras lichtte helder op en op de koeien in de wei weerkaatste het zonlicht zilver wit.

Op dat moment besepte ik dat mijn keuze om alleen verder te gaan de juiste was ik herinnerde me weer dat moment bij het sterfbed van mijn vader. Hoe hij zijn hand als een klauw om mijn arm sloeg: "Geloof me, het leven is sterker dan de dood", maar nu besepte ik opeens dat hij me niet met zich mee de dood in had willen sleuren, maar het leven in. ik moest verder. Met beide armen drukte ik de tas tegen mijn lichaam aan en ik liep stevig door, terwijl ik de schoonheid van die boog met mijn ogen indronk.

Zo is het toen dus gegaan. Ik voel weer die hoopvolle zekerheid, net zo als toen. Ik kijk om me heen. De bomen in het park zijn groen. ik hoor het schorre gekrijs van een ekster en een paar meisjes fietsen voorbij. Het is half zes. Als ik snel ben kan ik nog een flesje wijn kopen voor bij het avondmaal. Ik sta op en loop naar de stad. Een vrouw die een

kinderwagen voortduwt komt me tegemoet. Het kind loopt er op kromme beentjes naast. Ik glimlach vriendelijk terwijl ik haar passeer en zij glimlacht vriendelijk terug. Ach, ik kijk niet meer naar de vrouwen, zoals een jager naar zijn prooi, ik voel me meer een herder met zijn kudde.

Toch twijfel ik soms wel of ik niet beter bij Carla had kunnen blijven, of het niet een fout was om bij haar weg te gaan, omdat ik immers alleen uit overspannenheid bij haar ben weggevlucht. Maar ja, twijfel hoort nu eenmaal bij het leven. Iedereen denkt weleens: "Had ik het niet anders en beter moeten doen".

Er is trouwens geen terug, want ze is dood. Zelfmoord. Dat had ik nooit van haar verwacht, alsof ze niet zonder me kon.

En dan voel ik spijt en schuld. Ik denk weer aan die woorden van mijn vader maar weet ik niet meer wat hij bedoelde. Ik begrijp echt nergens meer wat van. Maar wat dan ook. Ik ben niet verantwoordelijk voor andermans geluk; ieder leeft zijn eigen leven en ieder sterft zijn eigen dood. Jong zijn, dat kunnen we allemaal wel, maar het is juist de kunst om oud te worden. Met open vizier, ondanks je angst voor de dood, want het leven is een mysterie waar niemand iets van begrijpt, dus je kunt alleen vanuit het wonder leven, en al begrijp ik er dan niets van, toch beseft ik steeds meer dat mijn vader gelijk heeft; het leven is sterker dan de dood.

twee schetsen

malle japie

Hij was altijd een vreemde jongen geweest maar hij had zich lang kunnen handhaven. Pas nadat hij in een driftbui z'n meubilair door het gesloten venster naar buiten wierp, werd hij in een inrichting opgenomen.

Toen hij uit z'n psychose ontwaakte, werd hij door een vreemd verlangen naar de dood bezeten. Hij deed bizarre pogingen om zich van het leven te beroven, maar z'n gedachten waren zonder samenhang en hij kon niet meer goed logisch handelen. De medicijnen ondermijnden z'n geestelijke vermogens nog meer.

Zo sprong hij een paar maal door het open raam naar buiten, met de bedoeling om op de grond de dood te vinden. Omdat hij als vrij ongevaarlijk te boek stond, was hij op de begane grond gehuisvest. Deze zelfmoord pogingen hadden hierdoor weinig succes. Ze wekten alleen de lachlust van patiënten en personeel.

Op een zonnige dag, toen de meesten in de tuin verbleven, liep hij met het hoofd in de nek over het grasveld. In z'n hand hield hij een touw, waar hij een strop in geknoopt had. Vloekend speurde hij de blauwe hemel af. Plotseling scheen hij een punt gevonden te hebben.

Hij haalde een stoel van het terras en zette die op de plaats die hij uitgekozen had. Hij klom op de stoel en met uitgestrekte armen probeerde hij het touw aan de lucht vast te maken. De patiënten en verplegers lagen dubbel van het lachen.

Opeens gebeurde er iets vreemds. Er stond spanning op het touw. Alsof een hand uit de hemel het touw vast greep om hem te helpen. Een warme glimlach versierde z'n gezicht. Hij trok aan het touw om de spanning te meten en knikte goedkeurend. Hij trok de strop over z'n hoofd en zonder aarzeling trapte hij de stoel onder zich vandaan. De verplegers keken verstart toe. Niemand sprong op om hem te redden. Hij leek een groen licht uit te stralen, dat hen tegen hield.

Even vocht hij zich met een wild schokkend lichaam naar de dood toe. Toen verstarde het lichaam. Het vreemde licht dat hem omhulde verdween en het lichaam viel met een doffe bons op de grond. De broeders snelden toe. Te laat om nog iets te kunnen doen. Japie had z'n vrijheid al gevonden.

nov 85

in retraite

voor A.H.

Ooit ben ik in een pijnlijk dilemma bekneeld geraakt. Ik bleef toen vier dagen versuft op bed liggen, zonder een oplossing te vinden. Daarna gaf ik luidkeels lucht aan m'n agressie. Schreeuwend probeerde ik m'n hart uit m'n lijf te spuwen. Met mijn nagels klauwde ik borst en schouders open.

Zonder zich op de hoogte te stellen, waarschuwden omwonenden de politie. Men brak de deur open en kwam, samen met twee verpleegkundigen, het huis binnen. Na een opmerkelijke worsteling lukte het hen om mij een kalmerend middel toe te dienen. Rustig liet ik me afvoeren.

Een week lang lag ik in de isoleercel te roezen. Toen werd ik ter beoordeling bij de psychiater gebracht. Versuft bekeek ik de gangen van het gebouw. Ook de psychiater herkende ik niet als zodanig, omdat hij zich met burgerkleden vermomd had. Via omwegen hoorde hij mij uit en ik liet meer los dan ik wilde.

Ik werd op een lagere dosis medicijnen gezet en naar een zaal overgebracht. Daar woonde ik met elf andere patiënten, maar de sfeer was erg hartelijk. We sliepen met drie man in een kamertje, waarvan de deur nooit gesloten werd. Sommigen hadden een kamertje voor zichzelf.

Ik moest m'n kamer delen met een blinde schaakspeler en een zwijgzame wat kalende man, die meestal met opgetrokken knieën op z'n bed zat te dromen.

Midden in de recreatiezaal stond een grote pingpongtafel waar de verpleging zich mee vermaakte. De patiënten waren, vanwege hun medicijnen, te versuft om mee te kunnen spelen. Als de patiënten onderling een spelletje wilden spelen, werden ze met hoongelach door de verpleging van de tafel weggejaagd.

Ik begreep al spoedig dat ik alleen uit de inrichting kon komen als ik me rustig hield en me zo meegaand mogelijk op zou stellen.

De verplegers bemoeiden zich zoveel mogelijk met elkaar en zo min mogelijk met de patiënten. Ik kon ze dat moeilijk kwalijk nemen; iedereen die hier met meer inzet zou werken, zou al spoedige overspannen worden. Al was er weleens wat op ze aan te merken; zoals ze soms te snel of al te gewelddadig bij een kleine ruzie tussenbeide kwamen.

Af en toe moest ik bij de psychiater komen. Die zielknijper had niets van mij begrepen. Hij had mijn loslippigheid op z'n eigen, foute manier geïnterpreteerd. Dat luchtte me erg op. Nu hoefde ik me niet verder bloot te geven. IJverig lulde ik met hem mee en ik verzon zelfs een paar bizarre dromen om hem helemaal tevreden te stellen. Hij vond me wel geschikt en begon tegen me te praten. Zo gingen m'n uurtjes sneller om.

Veel interessants kreeg ik overigens niet te horen. De arts zat behoorlijk met zichzelf in de knoop. Een en al innerlijke verwarring die hij weg trachtte te drukken. De gesprekken die ik met de medebewoners had, vond ik zinnvoller. Vaak waren ze verward, maar soms zeiden ze heldere dingen. Ze leken me dan helemaal te doorgronden en zeiden me op de man af hoe ze over me dachten.

M'n rustige gedrag was overigens niet in mijn voordeel. Omdat men niet wist wie er voor mij in de plaats zou komen hield men mij in de inrichting. Pas toen de blinde

schaakspeler me hierop wees zette ik me in voor mijn vrijlating. Een probleem waar ik me met veel plezier mee bezig hield, want dit dilemma was wel oplosbaar. Binnen een paar maanden mocht ik de inrichting verlaten.

Tegenwoordig kan ik me erg goed handhaven. Ik luister naar de radio en daarmee regel ik m'n doen en laten. Als ik boodschappen moet doen, wordt dit meestal tijdens de nieuwsberichten omgeroepen. ik laat me zelfs de boodschappen-lijstjes dicteren.

Daardoor heb ik een hele rij blikjes met kattenvoer langs de muur staan, ook al veracht ik huisdieren. Af en toe trek ik een blik open. Lekker in de nasi en het is wel zo gezond.

jan 86

Late herfst

Een bundel verhalen voor de rijpere lezer.

inhoud

- [Het verhaal van mijn leven](#)
- [eerlijke mensen](#)
- [alleen](#)
- [ondergoed](#)

Ik wil je iets over mezelf vertellen, zodat je me beter leert kennen. Het al lang geleden gebeurd en het is een raar verhaal, maar het is wel allemaal echt gebeurd, want ik heb het zelf meegemaakt. Het heeft heel veel invloed op me gehad en daarom noem ik het:

Het verhaal van mijn leven

Het gebeurde allemaal op een avond in de herfst. Zo'n avond dat het al vroeg donker is, met af en toe een vlaag regen.

Ik was in die tijd een actief lid van D66 en was die avond naar een vergadering geweest. Die vergadering was in een dorp in de buurt, zo'n twintig kilometer met de auto. Op de terugweg naar huis kwam ik op een wegomlegging. Het was donker en het regende en daardoor ben ik verkeerd gereden. Tenslotte reed ik op een smalle weg tussen de weilanden. Opeens begaf de auto het. De motor sloeg af en ik kreeg hem niet meer aan de praat. In die tijd had je nog geen mobiele telefoons, dus ik voelde me behoorlijk verloren. Iets verderop stond een boerderij. Er brandde licht en ik liep er heen om de wegwacht te bellen.

Toen ik er bijna was begon het keihard te regenen. De laatste stappen rende ik en ik drukte door de vaart de buitendeur open. Daar stond ik dan in het halletje, maar ik ging natuurlijk niet zomaar weer buiten voor de deur staan. Het regende veel te hard.

"Hallo", riep ik. "Volluk!"

Zou het niet veel mooier zijn om "geluk" te roepen?

Ik deed de buitendeur dicht en riep nog een paar keer: "Hallo!"

Niemand. Ik wachtte, maar toen ging ik maar op zoek naar de telefoon. Die zou vast in de keuken zijn.

Misschien vindt je het raar dat ik zomaar in een vreemd huis rond loop, maar ik ben in deze buurt opgegroeid. Ik ken de mensen. De huizen staan open en met een goede reden mag je altijd binnenkomen.

Ik deed de keukendeur open en keek goed rond.

Het was een mooie maar doodnormale keuken. Niets geen overbodige luxe. Gewoon een keuken; een tafel met stoelen, kasten en een aanrecht langs de kant. De telefoon hing aan de muur tegenover me, vlak naast de kelderdeur. Ik liep naar binnen en nam de haak van de telefoon.

Ik kreeg de wegwacht aan de lijn en ze vroegen waar ik precies ben. Tsja, wat moest ik zeggen, dat wist ik niet.

Wat voelde ik me een ezel; ik had alles voor elkaar, was zelfs lid van de ANWB, maar dan heb ik panne en dan weet ik niet waar ik ben.

Kwaad gooide ik de hoorn op de haak. "Godver, godver, godver" riep ik.

Ik kon toch niet in de auto gaan zitten en maar wachten tot ik weet niet wat.

Ik vloekte nog een keer keihard, maar toen hoorde ik gedempt een stem. "Hallo" klonk het of was het "help". Het kwam van achter de kelderdeur. Ik schrok. Misschien had de bewoner wel een ongeluk gehad.

Ik opende de kelderdeur en liep drie treden af en draaide me om op zoek naar het lichtknopje. Ik moet toen een verkeerde stap hebben gedaan want ik gleden uit, Ik probeerde mezelf nog op te vangen en viel op iets raars. Het leek nog het meest op een stel lege aardappelzakken. Er hing ook die zware kelderlucht van aarde en verrotting.

Soms denk ik dat ik toen heel even het bewustzijn verloren heb. Maar ik herinner alles

juist glashelder; ik lig half op die lege zakken, half op de stenen vloer. Ik hoor de kelderdeur keihard dichtslaan en dan is het pikkedonker. De hele kelder lijkt wel te draaien, net zoals wanneer je teveel gedronken hebt, maar ik was heel helder. Er was ook een heleboel lawaai. Dat had ik nog nooit meegemaakt. Het was een verschrikkelijke herrie. Ongeveer zoals zingende katten, maar anders. Een varken dat gekeeld wordt kan ook zo schreeuwen, maar het leek toch meer op menselijke stemmen. En er was ook een soort muziek, heel hard en ook heel ver weg. Het lijkt op het geluid dat je hoort als je de radio niet goed afstelt, zodat je twee zenders door elkaar hoort. En dan snoeihard. En ik was bang.

Ik was alleen maar bang.

Ik moet toch op mijn hoofd gevallen zijn. Anders ben ik nooit bang.

Ik voel voorzichtig om me heen. Ik zit in het pikkedonker en ik weet zelfs niet waar de keldertrap precies is. En dan voel ik opeens een arm, een hand. Warm en levend. Die rare geluiden zijn opeens weg. Het is weer heel stil en ik voel me heel rustig.

Ja dit geloof je gewoon niet. Je verdwaalt, valt in een kelder en opeens wordt je gestreeld door een vreemde vrouw. Zacht, warm en teder. Ze trekt me tegen zich aan en ik voel haar adem over mijn gezicht. Ze ruikt heerlijk. Ik voel haar warme lichaam zacht tegen me aan. Haar stem streelt me met allemaal lieve woordjes. Haar handen strelen mijn borst en buik en we verliezen ons in een roes vol hartstochtelijke kussen. Ik voel me helemaal bereid om haar volledig te beminnen.

Als je zo, in het volledige duister vrijt dan ben je helemaal aan je smaak, je geur en je tastzin overgeleverd. En eigenlijk is dat toch wel het ware. Alleen in het duister kun je goddelijk vrijen want liefde is blind.

Ik vroeg me niet af hoe oud ze was, genoot gewoon van haar. Ik had nog nooit in mijn leven zoveel begeerte gevoeld.

Ik voelde niets dan haar lichaam, haar adem heet in mijn gezicht en ik hoorde haar fluisterende stem. "liefste, liefste". Het klonk als het allermooiste lied.

Tenslotte vielen we uitgeput in slaap. Helemaal met elkaar verstrengeld. Ik zou wel mijn hele leven zo heerlijk tegen haar aan willen liggen.

Later, half wakker voelde ik haar niet meer naast me. Ze was weg en ik lag met lege armen. Ik deed mijn ogen open. Door het kelderraam valt groezelig wat licht. Het is halfduister. Waar zal ze zijn? Slaperig keek ik rond. Door mijn halfgesloten ogen zag ik wat vormen. Was zij het? Ik wilde haar weer zo lekker tegen me aan trekken. Ik strekte mijn handen naar haar uit, maar voelde alleen iets hards en knokkigs, alsof ik naast een takkenbos lig. Ik opende nu mijn ogen helemaal en toen zag ik, als een versleten voetbal, een schedel, met hole ogen en de grijnslach van de dood. Half in mijn armen zag ik een skelet. Ik verkrampte. "Ik ben dood en dit is de hel", schoot het in een flits door me heen. Ik keek met afschuw naar dat skelet. De kledingsresten zaten er nog aan en daar staken dan die botten uit. Ik was nog doordrongen van die sterke liefdesgeuren van de nacht, maar nu leek het de lucht van natte aarde, en doorrotte aardappels en een gore lucht die uit die vodden opsteeg. Hoe vurig hadden we die nacht wel niet gevreeën. Hoe hoe hadden onze tongen elkaar wel niet gestreeld. Of was dat dan verbeelding geweest? Waar had ik mijn tong dan wel in het echt langs gehaald? En wie of wat voor lichaam was ik binnen gedrongen? Mijn kleren waren nog half losgemaakt en ik lag daar maar tegen die hoop met botten en rotzooi aan.

Ik voelde me heel vies en heel bang.

Dit alles moet maar een paar seconden geduurd hebben. maar er schoot zoveel door mijn hoofd. En ook later heb ik zo vaak aan deze verschrikking teruggedacht, dat het veel langer leek te duren.

Het volgende moment stond ik op. Ik maakte mijn kleren vast en ik keek nog eens goed rond. Verder naar achteren zag ik een hoop met kleren liggen. Maar mijn voeten vonden de trap al en ik rende omhoog, naar buiten, en ik zat al in de auto, startte en reed weg.. Ja, de auto deed het ook opeens weer. Ik stond er geeneens bij stil, drukte maar op het gas en bleef maar rijden. Weg, weg, weg. Ver weg van hier!

Ik reed maar door, als in een droom, zonder op de weg te letten. Pas veel later kwam ik weer tot mezelf. Ik was toen al vlak bij huis. Ik had, god zij dank, automatisch de juiste weg gereden.

In de deuropening riep ik mijn vrouw: "Irene!". Ik verlangde zo om haar te zien. Ik liep met twee, drie treden tegelijk de trap op, de slaapkamer in. Tsja, wat zou ik bij haar zoeken, na zo'n nacht. Ik was haar nog nooit ontrouw geweest en wat moest ik nu zeggen? Ik wist zelf geeneens waar ik vandaan kwam of wat ik gedaan had. Ik wou alleen maar bij haar zijn en haar vasthouden en me veilig voelen tot ik weer helemaal rustig zou zijn.

Ik rende de slaapkamer in en nam haar in mijn armen. En daar was ze dan. Haar hoofd hing vreemd achterover en ik zag alleen haar keel. Er stonden vreemde, zwart rode striemen in. En terwijl ik haar, totaal verbijsterd, in mijn armen hield, hoorde ik vier vijf mensen de trap oprennen en ik werd van haar losgetrokken en tegen de muur gedrukt. "Politie!"

Het was hen volkomen duidelijk dat ik Irene vermoord had. Het waren mijn duim en vingerafdrukken in haar hals. En de burens hadden die nacht ook ruzie gehoord en mijn stem duidelijk herkent.

Wat kon ik zeggen? Wat had ik dan voor alibi? Waar was ik dan geweest?.

Ik heb zeven jaar en TBS gekregen. Ze gingen er vanuit dat de TBS wel lang zou duren, want ik kwam heel onsamenhangend over. Ik zit hier dan ook alweer twaalf jaar. Ik krijg helemaal geen proefverlof, want er is niemand die me wil ontvangen. Dus eigenlijk ben ik nu gewoon op zoek naar een leuke vrouw die me wel bij haar thuis wil ontvangen. Jij misschien?

Eerlijke mensen

Alles is voor geld te koop. Gezondheid, geluk, liefde, noem maar op, echt alles is voor geld te koop. Maar voor het geld zelf zul je moeten werken. Dat zei mijn vader ook al: "Als je maar niet bang bent voor vuile handen, dan kun je alles krijgen wat je wilt". Ik ben dan ook nooit voor een eerlijk karwei teruggedeinsd. Ja, je moet niet bang zijn, dat is toch wel de sleutel tot succes.

De laatste jaren heb ik me uit mijn zaken teruggetrokken. Ik woon nu in Zuid-Spanje, ver weg van die sukkels in de polder. Mijn woning staat zo'n dertig kilometer uit de kust, in een mooi bergachtig gebied. De toeristen die zich zomers op het strand laten verbranden zie je hier niet. Dus ik woon lekker rustig. Mijn burens hier zijn lui uit een stuk, echt prettige mensen.

Ik kan vooral goed met mijn buurvrouw, Debarones, opschieten. Zij is een gefortuneerde weduwe. Ze is heel charmant en heeft een zacht karakter. Zo zie je maar hoe mooi het is om met rijke oudere mannen te trouwen. Het heeft haar echt goed gedaan. Als verpleegster had ze het nooit zover gebracht, dan zou ze nu nog oude mannetjes moeten wassen. Maar daar heeft ze zich altijd te goed voor gevoeld. "Je kunt beter met ze slapen dan ze douchen," zegt ze wel. "Veel last heb je niet van ze en ze zijn best lief."

Ik heb zelf van alles over Debarones uitgezocht, want ze is niet zo loslippig. Toch zal ik nooit een cent aan haar verdienen want ze is heel gewiekst.

Zij heeft natuurlijk ook van alles over mij uitgezocht. Ze liet zelfs doorschemeren dat ze wist dat ik ook graag mensen mag helpen. Dacht ze dat ze me kon chanteren. Ik heb toen een keer gezellig met haar over het kerkhof gewandeld. Ze kon het wel waarderen.

"Die oude mannen, die hebben eigenlijk geen leven", verklapte ze me toen. "Het is toch mooi als ze op een rustige en pijnloze manier inslapen."

"Ach en je kunt best wat risico's nemen", zei ik schertsend. "want een arts is niet geïnteresseerd in gerechtelijke procedures, dat kost hem ook alleen maar klanten."

Sindsdien kunnen we goed met elkaar opschieten want we vertrouwen elkaar absoluut niet. Ik ken geen betere basis voor een langdurige vriendschap.

Af en toe ga ik met Debarones naar een corrida, een stierengevecht. We doen dan alsof we een gefortuneerd echtpaar zijn en we hebben veel bekijks. Ik behandel haar dan ook met alle egards want ze is een echte dame.

Het is prachtig om te zien hoe ze van die gevechten geniet. Als de stier het zwaard van de matador ontvangt, zodat het dier loeiend door de poten zakt en het bloed in dik over zijn rug stroomt, stoot ze me opgewonden aan. Ze zit daar dan met opengesperde neusgaten, en ik beseft dat ze het liefst zelf zou toestoten om te doden. Het verbaast me dan ook dat ze haar geliefden enkel met de insulinespuit bediende. Ze verdient een wreder en hartstochtelijker leven. Maar misschien vindt ze het zien sterven wel prettiger dan het doen sterven, ik weet het niet. Zelf genoot ik altijd wel van het geluid van brekende botten.

* * *

Ik ben niet net zo verstandig geboren als ik nu ben. Ik heb van mijn fouten moeten leren. Geld verdienen is natuurlijk wel leuk, maar je moet toch vooral de tijd nemen om het uit te geven, maar dat heb ik pas later begrepen. Als jongeman was ik een romantische dwaas. Ik was met een leuke vrouw getrouwd, en ik werkte voor ons beiden, om samen

een gezin op te bouwen, een carrière, een toekomst. Ach, wat hield ik van haar. Ze had rijke ouders, en we konden best van haar geld leven, maar ze wilde leven van het geld dat ik verdiende. Ze wilde trots op me zijn. Ik vond dat een heel romantisch idee. Ze was natuurlijk te gierig om haar eigen geld op te maken, maar dat snapte ik niet. Ze steunde me ook in alles en gaf me het gevoel dat ze echt van me hield. "Gewoon stil zitten en nooit kritiek, dan kom je vanzelf aan de top.", zei ze.

Haar vader had het ver gebracht, hij had zeven commissariaten en hij deed nooit zijn mond open, behalve om te eten en te drinken.

Toch heb ik veel van haar geleerd, maar dat kwam pas toen ik begreep dat ze me voor het lapje hield.

Op een middag kreeg ik onverwachts vrij. Ik naar huis om haar te verrassen. Ze merkte niet dat ik thuis kwam, en ik hoorde alleen het piepen van het bed. "De luie donder", maakte ik mezelf wijs. Toch sneed de waarheid al als een mes door mijn ziel. En toen het bed als het ware op al zijn poten stond te dansen, en ik haar hoorde zuchten en kreunen, en daardoorheen zijn gehijg, toen kon ik mezelf niets meer wijsmaken.

In de kamer zag ik zijn jas hangen, over mijn stoel, Manfred.

Ik wou eigenlijk in twee stappen de trap oprennen, om hem de kloten van zijn lijf te scheuren, en haar, de geile teef, ik zou haar kop tegen de vloer kapot slaan... Maar meteen zag ik zo'n koude cel voor me, waar ik dan jaren en jaren zou moeten boeten, voor haar zonden.

Ik bleef daar in het trapgat staan, koud trok mijn bloed weg, witbleek vol haat, geneens meer geschrokken, alleen maar heel kalm en kwaad. Zachtjes ging ik door de voordeur naar buiten de straat op.

Pas 's avonds kwam ik thuis, op de gewone tijd. Ze had niets in de gaten en die avond liet ik het bed op alle poten dansen. Ik had haar wel in tweeën willen stoten. Daarna lagen we bezweet naast elkaar. Ik streelde over haar hals en drukte zachtjes met een duim tegen haar strottehoofd. Ze lachte lief en ik net zo lief.

Ik wilde weten van wie haar kind was. Was het ook van hem? Hoelang hield ze het al met hem? Op mijn kosten leven en maar feest vieren. En ze was zelfs te lui om ook maar mijn rug te wassen. Ik zou ze krijgen, kapot zou ik ze krijgen en ze zouden weten waarom.

Twee maanden later werd Manfred gevonden. Hij had een vreemd ongeluk gehad en werd met een ingeslagen schedel gevonden. Ze was panisch, moest om hem janken zonder iemand iets te kunnen zeggen. In haar angst liet ze mij een levensverzekering op mij en op haar afsluiten. Een groot bedrag dat ik goed kon gebruiken.

Ik heb nog een half jaar gewacht en toen is ze met een hartstilstand gevonden. Niemand die het begreep. Zo jong nog. Maar zijzelf wist wel waarom, dat heb ik haar van te voren duidelijk verteld. En ik heb haar angst gezien: "Nee, lieverd, nee!" Had haar ook het liefst de schedel ingeslagen, maar ze wist donders goed waarom ze kapot ging.

Haar kind moet toch van hem geweest zijn. Al had het haar ogen en niet de zijne. Verdomme, de wieg stond zelfs op de slaapkamer als ze met hem lag te rijden. Ik heb het meisje dan ook niet willen houden, en via de kinderbescherming weggedaan. "Ik kan het echt niet aan, ik kan het niet opvoeden". Ik had het drie jaar oude mormel ook wel samen met haar willen laten cremeren.

He, wat is dat een vervelende periode in mijn leven geweest. Ik denk er liever niet aan terug. Ik heb toen met zoveel haat geleefd. Dat was niet goed, daar deed ik mezelf te kort mee. Gelukkig ben ik daarna wel rustiger geworden. Ik had vrede met mezelf, voelde me

zuiver en rein en ik mocht blijkbaar doden. Heb je vijanden lief, ja zeker, waarom niet, maar begraaf ze eerst op het kerkhof. Dat lijkt me toch wel de juiste moraal.

Doordat ik het leven naar mijn hand had gezet kreeg ik een soort van vrijheid, die de meeste mensen niet hebben. Ik kon me veel vlotter bewegen, met een natuurlijk gezag, waardoor de meeste mensen me graag mogen. .

Ook ben ik sindsdien nooit meer ziek geweest. Ook nu nog, halverwege de veertig, ben ik nog steeds goed vitaal en een beer van een kerel. Zo zie je maar, ik heb de juiste keuzes gemaakt, en goudeerlijk. Wie niet voor me is, is tegen me. De meeste mensen hebben dan ook respect voor me en ik ben overal een graag geziene gast.

* * *

Ik loop naar het raam om van het uitzicht te genieten. Ik zie juist Debarones in haar Mercedes over de bergweg voorbij rijden. Ze komt natuurlijk net terug van de corrida waar ze met Miranda heengeweest is.

Die Miranda, dat is toch zo'n leuk grietje. Ik heb haar in Toremolinos ontmoet. Ik was samen met Debarones een dagje uit. en we zaten gewoon rustig aan op een terras.

Miranda zat ook op dat terras en ze raakte met ons aan de praat. Ze had in de gaten dat ik ook uit Holland kwam en ik vind het best wel leuk om weereens Nederlands te praten. Vooral met zo'n mooi grietje. Echt een Amsterdamse dondersteen.

Natuurlijk ben ik nooit meer getrouwd, maar als ik zeg dat de vrouwen me niets doen, dan zou ik liegen. Je hebt ze toch wel nodig voor je gezondheid.

Meestal geven ze me weinig moeite. Eigenlijk zijn ze allemaal hetzelfde. Ze vallen allemaal op rijkdom en macht. Bovendien kom ik betrouwbaar over, dus ze gaan bij wijze van spreken al op hun rug liggen als ze me alleen maar zien. Soms verbeelden ze zich zelfs dat ik met hun wil trouwen. Grietje Geluk. Als het erop aan komt zijn het toch allemaal domme blondjes.

Maar ja, ik kan niet zonder. Ze houden me lenig en gezond. En daar gaat het me om: Een gezonde geest in een gezond lichaam.

We nodigden haar uit en we dineerden met ons drieën. Miranda was wel wat afwerend; met mij wilde ze niet mee. Maar het is ook wel leuk om weer eens Nederlands te praten. Bovendien wilde ze wel bij Debarones logeren. Ach, en dan is de buit eigenlijk ook al binnen. Debarones warmt haar dan gewoon voor me op en als het hapje klaar is dan schuift ze het gewoon aan me door.

Vanmiddag zijn ze samen naar een corrida geweest. Vanavond ga ik weer gezellig met Miranda uit eten. Ik zal er vandaag wel achter komen hoe ze is. Al dat wachten maakt me hitsig als een stier.

* * *

Ik toeter als ik het terrein van Debarones oprijdt en Miranda komt al naar buiten rennen. Helemaal blozend, net een klein kind, of zullen hun ook hebben liggen te donderjagen. Ze duikt de auto in, verdomme, wat ruikt ze lekker. Ik wil haar wel helemaal tegen me aan drukken, maar ze weert me af: "Nee, we zouden toch eerst eten."

"We kunnen ook bij mij eten",

"Nee, in de stad, als afgesproken."

Dan weer helemaal als een heer rijd ik weg. De zon gaat al bloedrood onder en ik doe de lichten aan. Ik knipoog; "Hoe vind je dat, een auto, met chauffeur, je hebt het toch wel voor elkaar, dame" Ze lacht.

Ik draai de smalle bergweg naar Malaga in en ik word weer overweldigd door de schoonheid van het landschap. Zij is ook stil en kijkt natuurlijk haar ogen uit maar dan

piept ze opeens: "Wil je niet even stoppen, ik moet echt hoognodig." met een klein stemmetje, alsof ze bang is.

Ik wil nog doorrijden tot ik een goede plek zie, want hier is alleen maar berg en afgrond, maar ze zegt, "nee, hier is het wel goed, er is toch niemand."

Ze loopt achter de auto, zodat ik niets kan zien en ik wacht geduldig, maar dan staat ze opeens aan mijn kant van de auto. Wat zal het zijn, wil ze zich hier laten nemen als een verrassing? Ik buig me naar buiten uit de auto, en ze lacht uitnodigend.

"Ken je me dan niet meer papa." zegt ze. En opeens herken ik haar aan haar ogen. En ik heb zo'n rare herinnering, aan dat kindertehuis waar ik haar achterliet. "Papa, papa!", terwijl ik door de lange gangen naar buiten liep. Zou ze dan toch mijn dochter zijn? Ze rekt zich helemaal uit. Als een danseres zwaait ze een arm boven haar hoofd, en dan zie ik opeens de hamer waarmee ze op me inslaat.

"Sukkel" denk ik. Ik probeer de klap geeneens af te weren.

* * *

Miranda voelt zich doodmoe en staat te trillen op haar benen. Dat het zo gemakkelijk zou gaan. Ze kijkt over de rotsen uit, naar beneden. Ze hoort nog de scherpe en doffe slagen door elkaar terwijl de auto omlaag valt en tenslotte een doffe klap als de auto de bodem van het ravijn raakt. Verder niets. Alleen in een film knalt zo'n auto dan in een vuurzee uiteen.

De zoele warmte van de avond glijdt in een zachte bries langs haar heen. Bijna teder. Ze lacht opgelucht. Dat het zo gemakkelijk ging.

Alleen dat geluid van brekende botten, toen ze zijn schedel spleet, had haar geschokt. Verder ging alles als vanzelfsprekend.

In de verte ziet ze een auto de weg opklimmen. De lichtbundel die door de bochten links en rechts zwaait lijkt wel het zoeklicht van afweergeschut, dat de lucht afzoekt naar vijandelijke vliegtuigen. De auto komt dichterbij, sneller dan verwacht en dan schijnen de lichten haar vol in het gezicht. Ze houdt een arm voor haar ogen. Als een crimineel, die zich afschermt voor het flitslicht van journalisten.

De auto stopt naast haar en Debarones buigt zich voorover om het zijportier te openen. Ze kijkt haar lachend aan. "Alles klar?", zegt ze in haar beste Duits. Miranda knikt en ze stapt in. De klap waarmee het portier dichtklapt lijkt precies op die klap waarmee de auto de bodem van het ravijn raakte.

Miranda zit helemaal tegen het portier aan. Net een bang vogeltje. Het liefst wil ze huilen, maar ze houdt zich groot. Zwijgend kijkt ze naar de paaltjes die voorbij glijden.

Debarones voelt die sterke emoties van Miranda en ze denkt aan haar pleegvader, zijn zure lucht als hij op haar lag en aan die valse grijns van de pastoor toen ze tevergeefs te biecht ging. Even drukt ze met volle kracht haar duimen tegen het stuur, alsof ze het verleden de ogen uit wil drukken.

De auto glijdt soepel door de bochten, als een tijger die over de weg sluipt. Ze zijn de pas al over en de weg gaat omlaag. Ver onder zich ziet ze de lichten van de stad en de gebouwen van het vliegveld.

"Alles klar", zegt ze lachend, "das war doch ganz einfach, nicht?"

Ook Miranda lacht, terwijl de tranen langs haar wangen lopen.

Alleen

Ik ben ziek. Ik lig in bed met een suizend hoofd en pijn achter mijn ogen. Buiten regent het en in de andere kamer staat de radio aan. Ik voel me te ellendig om op te staan en de radio uit te doen. Ik lig half onder mijn dekens en voel me als verlamd. Sinds ik alleen woon is dit wat ik het meeste vrees, ziekte en de dood. De kat komt miauwend de slaapkamer binnen. Ze springt op mijn bed en dan gaat ze op me trappelen. Natuurlijk blijft ze doorgaan totdat ze eten krijgt. Ik kom overeind en als een slaapwandelaar wankel ik naar de keuken. Ik doe een handvol brokken in haar bakje. Ik voel me heel vies, mijn huid plakt. Ik weet dat ik ooit sterven zal. Zal het nu dan zover zijn? De hele keuken is vies. Het aanrecht is volgestapeld. Ik til een deksel van een pan en zie een groenig schimmel. Hoe laat zal het zijn? Drie uur, vier uur? Het moet wel in de middag zijn. Ik sta te trillen op mijn benen. Ik wil me douchen maar voel me veel te moe. Opeens gaat de telefoon. Dring, dring. Drie, vier, vijf keer. Ik wacht tot het bellen over is. 'Paracetamol', denk ik, 'of hoe heet het, Ibuprofen.' Maar dan lig ik weer in mijn bed, een punt van het laken over mijn ogen getrokken. Buiten druipt de regen en binnen kakelt de radio. Ik heb hem dus niet uitgezet. Ik lig zonder te luisteren. Het is alsof ik op de bodem van een enorme put lig. Ik wil omhoog, omhoog, maar voel me steeds dieper wegzakken, alsof er een enorm gewicht op me drukt. Ik probeer me uit mijn halfslaap omhoog te worstelen, maar zak nog dieper weg als in een droom en dan opeens in een flits, ben ik dertig jaar terug en ik kijk weer door die kier in de deur. Ik hoor het gevloek van mijn vader en ik zie mijn moeder. Ze ligt op de grond met loshangende haren en ze houdt een arm boven zich om de slagen van mijn vader af te weren.

Ik schrik wakker. Het is midden in de nacht. Die nachtmerrie uit het verleden nog helder voor mij. Door de schok voel ik me klaarwakker en heel helder, net alsof ik al uitgeziekt ben. Ik denk terug aan dat verleden. Hoe vaak heb ik die ruzies tussen mijn ouders niet meegemaakt. Ik wilde er nooit meer aan terug denken. Die laatste keer stond ik samen met mijn broertjes op de gang. "We gaan," zei ik. Heel stil hebben we onze jasjes aangedaan, gewoon over onze pyama's heen en daarna zijn we naar buiten gegaan, de straat op. Het was midden in de nacht. We hadden wel onze schoenen en sokken aangedaan, alleen Hansje niet, de jongste. Hij was nog maar vier jaar oud.

Een mevrouw heeft ons toen naar het politiebureau gebracht en daar kregen we grote glazen melk. Hoe zouden ze aan die melk gekomen zijn? We mochten die nacht in de cel slapen. De deur bleef open staan.

Ik lig in bed en kan niet meer slapen, de beelden spoken door mijn hoofd. Ik heb honger en maak een boterham klaar. Ik hoef niet te kotsen, dus ik moet al flink opgeknapt zijn. Ik ga weer op het bed liggen. De herinnering aan mijn moeder spookt door mijn kop. Ik was al helemaal vergeten dat ik ooit een moeder had en nu zie ik juist dit beeld. Zij op haar zwakst. Wie laat zich ook slaan? Een vrouw moet voor haar kinderen zorgen in plaats van zich af te laten beulen. Ik ril alsof ik nog steeds ziek ben. Het hele huis lijkt wel te stinken.

'Mamma', zeg ik. 'Mamma.' Langzaam en bedachtzaam en ik voel me net een baby'tje. Het geluid van mijn stem klinkt kalmerend, maar tegelijkertijd heb ik het gevoel alsof er een afgrond geopend wordt. De wanhoop vrees ik nog meer dan de dood en ik geef niet toe aan het verdriet. Ik lig heel stil op mijn bed en ik laat geen traan toe. 'Mamma' zeg ik nog een keer, 'Mamma', als om mezelf te tarten. Ik ben zelfs haar naam vergeten; ik wil

die gewoon niet meer weten.

'Pappa' zeg ik. 'Pappa.' Het laatst heb ik alleen zijn stem gehoord, scheldend en vloekend, vol woede. Pas veel later, toen ik de stank van bier en jenever weer rook begreep ik pas hoe dronken hij altijd was. "Pappa, Mamma", zeg ik, om mezelf te plagen. Het lijkt net een kinderrijmpje; "Pappa, Mamma,... Anna..." Anna, mijn ex. Waarom wou ze ook een kind? Ze had mij ook als kind mogen hebben. Niet alleen als haar man, maar ook als haar baby. Wat vond ik het fijn in haar armen, maar kinderen wil ik niet. Ik wil geen ongeluk in de wereld zetten. Ik heb wel geleerd om hard te zijn en om niet te klagen. Groots te lachen en te genieten, maar van binnen vreet de pijn, nog steeds, als een klauwende hand, die soms aan mijn hart, soms aan mijn maag en soms aan mijn darmen scheurt. Dat wil je toch niet op een kind overbrengen. Waarom begreep Anna dat niet. Ze had mij toch. En ik wou ook wel als een klein baby'tje aan haar tietjes zuigen. Waarom begreep ze me niet. Sinds ze weg is ben ik bang en voel ik me alleen.

Ik kan niet slapen. Alles lijkt vies en vuil, maar ik heb voel me nog niet sterk genoeg om ook maar iets op te ruimen, Ik ga de kamer in en ga op mijn stoel zitten. Ik denk terug aan die tehuisjaren. De leidsters die voor me zorgden. Ze mochten me wel en wat waren ze lief. Juf Sonja was wel mijn favoriet. Ze had grote stevige armen, maar me vertroetelen en kussen als een lief kindje, nee dat deed ze toch niet echt. Alleen "savonds, als ze me instopte dan kreeg ik wel eens een dikke kus, terwijl de andere kinderen om haar riepen om ook ingestopt te worden.

Anna. Ik wou dat ik lekker met mijn hoofd tussen haar borsten mocht liggen en dat ze me zacht zou strelen. Wat is het leven toch raar. Als ik wakker ben wil ik eigenlijk alleen maar in de armen van een geliefde liggen en slapen, heerlijk liggen en slapen, maar ondertussen ben ik wel bang voor de dood, alsof de dood geen heerlijk liggen en slapen is. Het is midden in de nacht, maar ik kan niet slapen. Soms zou ik wel een alcoholist willen zijn. Dan zou ik me steeds vol kunnen zuipen tot ik me helemaal huilend zou laten gaan. Een en al zelfmedelijden, maar ik ben gewoon hard en onverschillig.

Als ik toch wakker blijf kan ik net zo goed een kop koffie drinken en wachten tot het licht wordt. Ik loop naar de keuken en warm de pot met oude koffie op. De kat loopt om mijn benen. Ik til haar op en houd haar als een baby'tje in mijn armen. "Mamma", zeg ik, "zeg eens Mamma", maar ze zegt niets, pas als ik haar weer loslaat zegt ze "Miauw". "Ik wil eten", bedoelt ze daarmee. Misschien betekend Mamma wel net zo iets; Mamma, eten, mamma, liefde, want zonder moeder kunnen we wel, maar zonder liefde kunnen we niet. "Anna", zeg ik, half zangerig, de 'n' houd ik extra lang aan, "Anna".

Opeens moet ik huilen; en ik voel me als dat jongetje daarbuiten, in mijn pyjama, met mijn broertjes aan mijn hand.

nov 2004

ondergoed

Ik moet eens in de twee weken naar het Riagg. Voor straf. Een jaar geleden ben ik op de lingerieafdeling van de V&D betrapt. Ik had me heel onopvallend met een rek vol damesondergoed verenigd, maar op het hoogtepunt liet ik me toch teveel gaan. Een paar dames zagen mij en ze begonnen meteen te gillen. Zo ben ik toen betrapt. Ik werd meteen door een paar man van de bewaking naar een kamertje gebracht. Ik kreeg geeneens de tijd om mijn kleren goed op orde te brengen. Ik moest heel lang in dat kamertje zitten tot de politie eindelijk kwam. Af en toe ging de deur van het kamertje open en keek het een of andere leuke grietje naar binnen. Ik denk echt dat alle verkoopstertjes langs zijn geweest. Ze wilden me allemaal zien. En dan hoorde ik ze weer lachen en giechelen en het liefst zou ik helemaal onder het kleine tafeltje in de hoek wegkruipen. Ik schaamde me zo.

Ik werd door twee vrouwelijke agenten opgehaald. Volgens mij hadden ze expres twee vrouwen gestuurd. Ik kreeg geeneens handboeien om en liep als een hondje achter hen aan. En door de hele zaak golfde het gegiechel en het gelach.

Natuurlijk was ik ook te ver gegaan, maar de rechter was heel mild. Anderhalf jaar lang moet ik één keer in de twee weken naar het Riagg. Dat is alles. Ik loop daar nu al een tijd en elke keer moet ik een half uur met Marjon praten. Volgens mij is ze een psychologe, of misschien is ze geeneens een psychologe, maar een soort van maatschappelijk werkster, want veel zinnigs zegt ze niet. Maar ze is best geschikt en ze ziet er leuk uit. In gedachte zie ik een vrouw altijd in haar ondergoed. Dat is nu eenmaal mijn afwijking. Nou, die Marjon lijkt me wat leuk in haar ondergoed. Elke keer als ik voor een gesprek bij haar ben zou ik het liefst haar trui en haar rok uit trekken, alleen maar om te zien hoe mooi ze in haar ondergoed is. Zo ben ik nu eenmaal. Ik kan toch moeilijk gaan doen alsof ik anders ben. En zo heel gek ben ik ook niet, dat heeft Marjon me wel geleerd. Als je wist wat andere mannen allemaal doen, daar wordt je niet goed van. Ik ben alleen maar een keer bij de V&D tussen de lingerie betrapt en dat was het dan.

Marjon is heel christelijk en ze is nog alleen. Ze is een echte christelijke maagd. Dat zijn wel de mooiste vrouwen die ik ken. Ik zou zelf ook wel christelijk willen worden, alleen maar om bij Marjon te liggen. Haar ogen lachen helder en de hele kamer ruikt het fris. Ze lijkt zich geeneens bewust hoe aantrekkelijk ze is, maar mijn hart klopt me gewoon in de keel.

Ze zegt dat ik me moet leren uiten. Ik moet zeggen wat ik wil. Contact leggen. En dan lacht ze tegen me. En wat ik ook zeg, natuurlijk zeg ik niet wat ik wil, want dat wil ze helemaal niet horen. Toch vind ik het maar raar. Ik denk dat ik er veel meer aan had als ze voor mij gewoon haar kleren uitdeed, want ook zonder ondergoed is ze natuurlijk maar wat mooi. Nu zit ik daar maar met al mijn opgekropte spanning.

"Hoe gaat het met je? ", vraagt ze. Ze heeft een grijsblauwe trui met een kraagje aan. In mijn verbeelding zie ik haar borsten door de stof heen. Ze draagt vast een witte beha, denk ik. Smetteloos wit. En een wit broekje. "Het gaat wel goed", zeg ik. Soms denk ik dat dit het doel van de therapie is. Ik moet daar maar zitten en rustig doen en dan raak ik vanzelf genezen. Maar in werkelijkheid voel ik me steeds gekker worden. Ik droom zelfs van haar. "Hoe is de laatste week gegaan", vraagt ze. "Wel goed", zeg ik. "Mooi", zegt ze en ze lacht vriendelijk naar me. "Ja, je bent mooi", denk ik.

Ach en als ik niet bij haar mag liggen, dan wil ik ook wel bij haar zitten en naar haar kijken. Maar ze voelt zich maar wat ongemakkelijk, als ik met grote hongerige ogen naar haar staar. "Hoe gaat het met jou", zeg ik en ik probeer vriendelijk te lachen. "Wel goed", zegt ze. God wat zijn we al mooi op weg. "Daar ben ik blij om", zeg ik. Ik heb weleens gehoord dat vrouwen over hun man klagen omdat hij nooit iets zegt, maar Marjon zegt zelf ook nooit zoveel. Ik zou wel haar man willen zijn. "Ik ben deze zondag naar de kerk gegaan", verzin ik, Even schiet er een blos over haar gezicht. Ze kijkt me heel afwerend aan. Ze vind me veel te intiem. "Ik vond er niet zo veel aan, er hangt ook zo'n rare lucht in de kerk." Nu lacht ze weer en knikt me bemoedigend toe. "Ik heb daarna een lange wandeling gemaakt." Wat ik zeg doet er helemaal niet toe, als ik maar wat zeg tot het halve uur vol is. Eerst kreeg ik ook medicijnen mee. Ze geven je altijd medicijnen mee. Maar ik heb ze allemaal meteen door de wc gespoeld. Dat is het beste.

Het is toch ook raar dat ik moet leren praten. Ik zie me al tegen een meisje vertellen dat ik tussen de rekken in de V&D betrappt ben. Dan rent ze gillend weg. Ik moet juist leren zwijgen. Nou, en dat kan ik wel. Mijn probleem is immers dat ik niet praten kan, dus het zwijgen zal wel lukken.

Drie weken geleden heb ik een kado'tje voor Marjon gekocht. Bij Livera heb ik een setje ondergoed voor haar gekocht. Niets bijzonders, een heel gewone beha en een broekje. Ik wil niet te brutaal overkomen. Toch heb ik ook een paar sokken gekocht. Rode sokken. Het meisje aan de kassa pakte het netjes in. Natuurlijk is het een kado'tjes, dat begreep ze zo ook wel, al heb je ook mannen die het voor zichzelf kopen. Daar ben ik natuurlijk ook wel toe instaat, maar ik wil nu ook een inhoud bij het ondergoed. Ik heb er een sticker opgeplakt en er 'voor Marjon' op geschreven. Ik wist precies wat ik zou zegen, of beter gezegd, wat ik wou zeggen, want ik zag me al helemaal dichtklappen.

'sNachts, als ik in mijn slaap van haar droom, dan voel ik zelfs haar lichaam naast me. Haar kussen lijken helemaal echt, maar dan schrik ik altijd wakker en voel ik me alleen met mijn verlangen. Natuurlijk moet ik daar wat aan doen. In gedachten zie ik de kledingrekken in de C&A, dat lijkt me toch niet de plaats om een vriendin te vinden. Heb ik me niet goed gehouden in Livera, daar tussen al die stapels ondergoed en al die winkelende vrouwen om me heen. Niemand lachte en iedereen vond me maar wat normaal. Dus nu moet ik toch wel genezen zijn.

De vorige keer dat ik op bezoek was had ik het pakje ook al bij me, maar ik durfde het niet te geven. Maar ik droom nu bijna elke nacht van haar. Als ik met haar praat dan lacht ze heel lief tegen mij. Soms moet ze zelfs om mijn grappen lachen. Ik moet maar dapper zijn.

"Ik heb een kado'tje voor je." Ik houd het pakje in mijn uitgestrekte hand. Ze kijkt me afwijzend aan. "Ik weet niet of ik dat wel aan kan nemen", zegt ze. "Voor je verjaardag, ik hoorde dat je jarig was." Ze aarzelt en pakt het dan aan. Ze legt het op de tafel voor zich neer.

Ik had me al voorgesteld hoe ze het pakje voorzichtig open zou maken. En dan zou ze blij naar me lachen en me met een dikke kus bedanken: "O wat mooi, en in mijn favoriete kleur!" Later als we elkaar beter zouden kennen, dan zou ze het ondergoed voor mij aantrekken, en ik zou mogen zien hoe mooi het zat. En daarna zou zij mijn kado'tje zijn.

"Pak je het niet uit?" Met haar lange slanke vingers maakt ze het pakje open. Heel zorgvuldig, zonder te scheuren, precies zoals ik me voorgesteld heb. Ze vouwt het papier open, maar dan lijkt het wel alsof ze zit te kokhalzen. Ze kijkt me aan, met een geforceerde glimlach op haar gezicht. Volgens mij heb ik iets verkeerd gedaan, maar

wat? "Vind je het mooi?" , vraag ik, maar ik weet al dat de rest van mijn leven zonder haar zal zijn. Zal ik nu ook geen gesprekken meer met haar mogen voeren? Misschien zou dat ook wel beter zijn. Ze kijkt me aan. Het pakje is op de vloer gevallen. Ze zegt niets. Een glimlach op haar gezicht geplakt en haar ogen branden vol woede. Misschien denkt ze wel dat ik het gestolen heb. "Ik heb het niet gestolen, ik heb het gekocht, ik heb het zelf gekocht." Ze zou toch trots op me moeten zijn. Blij dat ik het voor haar durf te kopen. Waarom houdt ze niet van mij? Ik hou toch ook van haar. "Vind je het niet mooi? Ik dacht dat het je lievelingskleur was." Ze zit daar maar. Als versteend. De glimlach op haar gezicht lijkt steeds meer een rare grijns. Ze staat op en loopt naar de deur. "Ik ben zo weer terug", zegt ze.

Ik ben helemaal geschrokken. Dit had ik niet verwacht. Dacht aan haar armen om mijn hals, haar lippen op mijn mond, en nu voel ik me weer als in die politiecel. Ik kijk naar het open pakje op de grond. Het ondergoed glanst me tegemoet. Smetteloos wit. Het wordt het me opeens teveel. Ik ga staan en maak mijn broek open en laat me gaan.

nov 2004

(bron is een berichtje uit de krant, waarin stond dat een man in de V&D op de lingerie afdeling betrapt was omdat hij wel heel opgewonden geraakt was)

Copyright 2001, gbuisman